

Alex Smith

THRILLER

KLUCI BEZ SRDCE

Šéřinspektor Robert Kett

KLUCI BEZ SRDCE

Copyright © 2021 by Alex Smith

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Alžběta Komrsková, 2024

Cover © Zhivko P. Petrov, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-5297-3 (pdf)

Alex Smith

KLUCI BEZ SRDCE

přeložila Alžběta Komrsková

VENETA

*Pro babičku.
Chybíš nám.*

Prolog

PÁTEK

„ZABIJU TĚ, TY JEDEN zakrslej čuráku, a nemysli si, že přeháním.“

Pokud by Chaseovi Masefieldovi mohla ještě víc spadnout brada, nejspíš by mu vyskočila z kloubů a zarachotila o podlahu. Mladík chvíli jen stál na místě a tváře mu tak žhnuly studem, že připomínal rajče. Pan Skinner na druhé straně místnosti se usmál. Nebyl to laskavý úsměv, ani trochu. Byl to urostlý chlap, a přestože jeho dceři bylo teprve sedmnáct, stejně jako Chaseovi, táhlo mu na padesát. K upoceně kopuli jeho obrovské hlavy se lepily zbytky vlasů a jeho tvář zářila, jako by se uvnitř něj vznítily všechna ta brandy, kterou stačil během večera vypít. Poplácal impozantní trezor na pistole, který právě zamkl, a strčil si klíč do kapsy.

„Ehm...“ hlesl Chase. „Co prosím?“

Obr neodpověděl, jen si dál prohlížel Chase s výrazem, který si chlapec nedokázal dost dobře zařadit. Nebyl laskavý, ale bylo v něm něco dalšího, něco, co v Chaseovi probouzelo strach, něco téměř predátorského. Laurenina tátu potkal jen párkrát, obvykle když ji vyzvedával ze školy, ale dnes večer mu ho poprvé představila

a poprvé spolu byli o samotě. Doufal, že se to nebude opakovat, zvláště když zvažil historky, které kolovaly o posilovně, již měl pan Skinner na zahradě, a o lidech, které si tam zval.

O *věcech*, které tam dělal.

Za možnost chodit s jeho dcerou to však byla malá daň.

„Chasi?“ ozval se hlas a on vypustil dech, o němž si ani neuvědomoval, že ho zadržuje.

„Tady,“ vypískl.

Za zavřenými dveřmi velké prádelny se někdo zasmál, a když se o vteřinu později dveře otevřely, zazářil jimi Laurenin úsměv. Pohlédla na Chase a znovu vyprskla smíchem, do kterého se nejspíš začínal zamilovávat – ne snad, že by měl v úmyslu to dnes zmiňovat, nebo vůbec někdy, pokud by s tím měl mít co do činění její otec. Lauren byla nepopíratelně krásná. Jeho máma tvrdila, že jí připomíná mladou Audrey Hepburnovou. Chase netušil, kdo to je. Věděl jen to, že se mu z ní podlamují kolena.

„Ach bože,“ pokračovala a znovu mezi nimi zatékala pohledem. „Neříkejte mi, že tu spolu kujete pikle.“

„Říkal jsem si, že mu ukážu svoje zbraně,“ prohlásil pan Skinner – jmenoval se Greg, ale nenavrhl Chaseovi, ať mu tak říká. „Že by je kluk z města jako on chtěl vidět.“

Byly vyloženy děsivé. Tři brokovnice různých velikostí, všechny smrděly olejem a kouřem. Pan Skinner jednu vytáhl a bez okolků předvedl, jak dobře s nimi umí zacházet a kam přesně by mířil, kdyby bylo potřeba ochránit čest jeho dcery.

„Není to žádnej kluk z města, tati,“ opáčila Lauren. „Žije na druhý straně vesnice.“

„Na derehamský straně,“ řekl pan Skinner. „Pro mě to jsou lidi z města.“

„Budete tam stát celou noc, nebo se půjdeme projít?“ zavolala odněkud z domu Laurenina máma. Ozvaly se kroky a vzápětí se vedle své dcery vynořila Matilda Skinnerová – trvala na tom, aby jí Chase říkal *Tilly* –, která si právě kolem hlavy vázala pletený šál. Byla to malá žena s tváří a tělem jako z hroudny hlíny, ale měla laskavé oči i hlas. Chase netušil, jak mohla skončit s takovým surovcem, jako byl její manžel.

Chase přemítal, jestli i ona zaslechla ty historky a drby.

„Táta ukazoval Chaseovi svoje brokovnice,“ zasténala Lauren, jako by na něco takového byla zvyklá.

„Ty tvoje brokovnice,“ zamumlala Tilly a zavrtěla hlavou v předstíraném nesouhlasu. „Gregu, vždyť už je ani nepoužíváš. Kdys je naposled vytáhl?“

Pan Skinner pokrčil rameny a zabodl do Chase šedé oči.

„Nikdy nevíš, kdy budeš muset zastřelit nějakou škodnou,“ řekl a na rty se mu vplížil ten úsměv.

„Ehm...“ hlesl Chase. Měl pocit, že se pod ním otevírá podlaha, a vlastně si přál, aby se to stalo.

„Přestaň, tati,“ okřikla ho Lauren, vdusala do místnosti a chytila Chase za paži trochu silněji, než bylo potřeba. Vděčně ji následoval z vydýchaného prostoru ven, do obrovské farmářské kuchyně, kde se právě kamna velikosti jeho auta snažila zahnat chlad. „Nevšímej si ho,“ řekla Lauren a políbila ho na líčko, až ho čerstvě oholená tvář zaštípalala. „Dělá to všem klukům.“

„Všem?“ zeptal se Chase a ucítil, jak mu srdce spadlo do kalhot.

Lauren káravě sykla a pustila ho. „Víš, jak to myslím. Půjdeme?“

„Kam?“ zeptal se Chase. Chtělo se mu zvracet. Pan Skinner mu u večeře nalil brandy a dobíral si ho tak dlouho, dokud do sebe celou skleničku nehodil, a teď se s ním točil svět.

„Na procházku,“ řekla Lauren a podívala se na něj, jako by mu vyrašily rohy. „Země volá Chase: Jsi tu s námi?“

„Jo,“ odpověděl, a když se natáhla po jeho hlavě, prudce ucukl. Lauren se zamračila – spíš vztekle než zmateně – a Chase toho okamžitě zalitoval. Byl si dobře vědom toho, že Lauren Skinnerová je mimo jeho ligu – je to školní kráska, nádherná a chytrá, a leží před ní zárná budoucnost. I jeho vlastní matka mu to poté, co jí oznámil, že s Lauren chodí, nezapomněla připomenout a varovala ho, aby se radši držel dál a ušetřil si nevyhnutelné zklamání. Natáhl se po ní, ale tentokrát ucukla ona a přešla na druhou stranu kuchyně.

„Už to babráš,“ zamumlal mu pan Skinner do ucha. Obr mu položil ruku na rameno a nechal ji sklouznout na jeho bedra. Chase rychle ukročil. Naskočila mu husí kůže. Když vstoupil do obrovské vstupní chodby dlážděné kameny, musel se ze všech sil snažit, aby neutekl. Ve srovnání s kuchyní tu panovala arktická zima.

„Vezmeme psy?“ zeptala se Tilly, když vyšla z kuchyně.

„Je zima, mami,“ opáčila Lauren. Její péřová bunda byla tak objemná, že přes ni jen stěží viděla na zip, který se právě snažila zapnout. „Chudáček Alfred zmrzne.“

„Já si dělám starosti spíš o chudáčka Chase,“ řekla Tilly, ale nemyslela to zle. Podala mu z věšáku jeho kabát a zapnula mu ho. Pak mu věnovala úsměv s dolíčky. „Není dost teplý, Chasi, nachladíš se.“

„Dej mu čepici,“ řekla Lauren.

„To je v pohodě,“ řekl Chase. „Nepot–“

„Čepice, dobrý nápad,“ skočila mu do řeči Tilly a vylovila jednu z košíku na komodě.

„Vážně, zvládnou to.“

„Vezmi si tu čepici,“ řekla Lauren.

„Tady,“ dodala Tilly a hodila mu ji. Čepice měla odstín neonově růžové, který neměl právo existovat.

„Jsem na zimu zvyklý,“ řekl.

„Vezmi si tu zatracenou čepici,“ zavrčel pan Skinner a nebylo pochyb o tom, že je to rozkaz. Chase vzal čepici a narazil si ji na kudrny, které se před odchodem z domu pokoušel celou hodinu zkrotit. Laurenin otec se zasmál. „Vypadáš jako cecek.“

„Gregu!“ okřikla ho Tilly.

„Podle mě ti moc sluší,“ řekla Lauren, která mu už očividně odpustila. Přejela dlaněmi po přední straně jeho kabátu a zvedla k němu oči s výrazem, pod kterým mu změklo celé tělo. No, až na *jednu* část. „A já ti zahřeju rty.“

„Ehm...“ řekl Chase a pohlédl na brunátného pana Skinnera na druhé straně chodby, který se ho právě snažil zavraždit pohledem. Poklepával si na kapsu, ve které jako varování cinkaly klíče k trezoru se zbraněmi.

„Dobrá,“ řekla Tilly a protáhla se kolem nich k předním dveřím. „Držte si klobouky!“

Chlad zajel do domu jako čepel, ostrý a smrtící. Na okamžik se všichni čtyři zahleděli do tmy a zaposlouchali do poryvů větru.

„Božítku,“ řekla Tilly. „Začalo foukat, co?“

„Nemůžeme zůstat tady, mami?“ zeptala se Lauren.

„Ale vždyť je to tradice,“ opáčila Tilly a dětinsky našpulila rty. „Páteční pečeně a procházka lesem, bez ohledu na počasí. No tak, miláčku, nepůjdeme daleko.“

„Chasi?“ obrátila se na něj, jako by snad mělo jeho slovo nějakou váhu.

„Bude pěkné se projít,“ řekl, ale spíš než oznamovací věta to byla otázka. Pohlédl na Tilly a ta souhlasně přikývla, což trochu

oteplilo atmosféru. Přinejmenším si dneska udělá dobré oko u jejích rodičů. A nebyla to vyloženě lež, protože právě teď by udělal cokoli, aby se dostal z domu, z dusivého horka a pryč od obsesivní pozornosti pana Skinnera.

„Tak pojďme,“ řekl pan Skinner a zvedl z telefonního stolku baterku. Přestože místa bylo v chodbě dost, natěsno se protáhl kolem Chase a přinutil ho ukročit vzad. Pak si na obrovskou hlavu posadil bekovku a vykročil do noci. Vítr z něj málem serval prošívanou bundu, ale on sklonil hlavu a oddusál od domu.

„Myslíte, že budeme potřebovat deštník?“ zeptal se Chase.

„Žádné deštníky,“ zakřičel pan Skinner.

Paní Skinnerová omluvně pokrčila rameny a s úsměvem stáhla Chaseovi čepici do čela.

„Není takový postrach, jak se tváří,“ řekla. „Kluci z vesnice ho mají rádi. Polovinu z nich trénuje ve své posilovně, víš? Oblíbí si tě. Možná bude trénovat i tebe.“

Bože, jen to ne, pomyslel si.

Tilly vyšla z domu a Lauren vzala Chase za ruku a vyvedla ho ven. Noc ztrácela rozum, vyla a řvala jako šílenec. Za kabát ho tahal vítr, hrál si s jeho čepicí a kradl mu dech, když se snažil nadechnout. Počasí bylo špatné už tři týdny od Nového roku, ale dneska doslova šilelo a snažilo se jim ublížit.

Ne snad, že by to rodině Skinnerových vadilo. Z pana Skinnera byl už jen stín ve světle baterky, které se vzdalovalo po pěšině. Jeho žena vyrazila za ním a oběma rukama se přitom držela za hlavu ve snaze ochránit svůj šál. Dům Skinnerových seděl přímo na východním okraji vesnice Lesser Lyng, ohraničený poli z jihu a lesem z východu. Jako dítě býval Chase v tom lese v jednom kuse, ale poslední dobou sem chodil jen výjimečně, a nikdy ne

v noci jako tahle. Způsob, jakým se stromy zmítaly ve větru, mu připomněl, jak jednou otevřel kapotu své Toyoty Mark II, motor plný ozubených kol a pístů, které by ho okamžitě rozdrtily, pokud by se k nim přiblížil moc blízko.

A přesně to pan Skinner udělal. Prudce odbočil vpravo a světlo baterky se zabodlo Chaseovi do očí jako výslechová lampa.

„Tudy,“ zařval, když vstoupil do lesa. Pak hvízdal tak hlasitě, že ho ani vítr nedokázal přehlušit.

„Tati, ne!“ zavolala Lauren, která oběma rukama svírala Chaseovu paži. „Jen se projdeme kousek po cestě, je hrozná kosa.“

Její námitky však byly zbytečné – pana Skinnera pohltil zející jícen lesa.

„Občas se chová jako pitomec,“ řekla. „Promiň, Chasi.“

Její omluva mu trochu zlepšila náladu. Možná by mohl její provinilosti využít a před odchodem domů z ní vymámit polibek, nebo něco víc. To mu vždycky opakoval jeho kamarád Jonah, že provinilé holky jsou povolnější. Pak k Lauren sklopil pohled a rozhodl se, že nechce, aby se kvůli němu cítila provinile, špatně nebo se mu omlouvala. Vytrhl se jí a přehodil jí paži kolem ramen, aby ji ochránil před větrem.

„Kam jde?“ zeptal se.

„Bůh ví,“ odpověděla. „Jen rád všechno komplikuje.“

Tilly následovala svého manžela do lesa slabě osvětleného baterkou. Chase měl dojem, že viděl, jak se ohlíží, ale jistý si nebyl. Nad hlavami se jim kývaly stromy a v jejich vrzání bylo něco téměř mechanického. Na tváři ucítil první kapky deště.

„No tak, tati, bude pršet,“ řekla Lauren a noc rozčileně zavyla. Neozvala se žádná odpověď a Lauren si rezignovaně odfrkla. „Do háje, tak jdem, ať to máme za sebou.“

Přidala do kroku a zavěšení jeden do druhého vešli po pěšině do lesa. Stromy dělaly, co mohly, aby je zastavily, ale jakmile se dostali z jejich dosahu, Chase si uvědomil, jaké tu panuje ticho. Bouře byla uvězněná za klenbou stromů. Rostly dál od sebe, než očekával, a jasně mezi nimi viděl pana Skinnera kráčejiícího vpřed. Chase udělal krok a zakopl o kostnatý kořen.

„Promiň,“ omluvila se Lauren, když nabral ztracenou rovnováhu.

„To nic,“ odpověděl, a než si stačil uvědomit, co dělá, zasmál se. „Tohle jsem zrovna nečekal, víš?“

„Že budeš mrznout v lese?“ odpověděla Lauren a s úsměvem k němu zvedla tvář. „Nejsou takový všechny tvoje rande?“

Jaký rande? zeptal se málem, ale včas si uvědomil, že tím by si v jejích očích zrovna nešplhl.

„Jen ty dobrý,“ řekl. „Ale je to tady fajn. Neumím si představit jiný místo, kde by mě tvůj otec nechal tě objímat.“

„Dává ti zabrat?“ zeptala se.

„Myslím, že řekl, že mě zabije,“ odpověděl Chase tlumeným hlasem. „Taky mám dojem, že mě nazval zakrslým čurákem.“

Tentokrát zněl její smích jako křik bažanta, a zaskočila jím dokonce i les.

„Slyšela jsem od něj horší nadávky,“ řekla. „Mnohem horší.“

„A není to pravda,“ dodal Chase.

„Co?“

„Nemám ho zakrslýho,“ řekl a naklonil se k ní blíž.

Pohled, který mu věnovala – *dokaž to* –, v něm vyvolal pocit, že noc hoří.

„Hej! Mluvím s tebou.“

Pan Skinner se zastavil a ohlédl se. Tilly stála po jeho boku, paži propletenou s jeho, a cvakala zuby.

„Omlouvám se,“ řekl Chase. „Neslyšel jsem vás.“

„Jo,“ odpověděl Laurenin táta. Oči měl temné. „Je těžký dávat pozor, když máš všechnu krev v –“

Tilly ho silně dloubla do žeber a on se zavrčením zmlkl. Popotáhl a zahleděl se na oponu deště za stromy.

„Zaběhni pro deštníky,“ řekl pan Skinner a znovu posvítil Chaseovi do očí.

Ten sklopil pohled k zemi a zamrkal, aby rozehnal mžitky, které mu skákaly před očima.

„Myslel jsem, že –“

„Běž už,“ vyštěkl pan Skinner. „A rychle se vrať.“

Chase přikývl a pomalu se otočil, aby nemusel pouštět Laurenina ramena.

„Jen ty, synku,“ řekl pan Skinner. „Nemysli si, že vás dva spustím z očí.“

Chtěl zaprotestovat, ale Lauren se mu vykroutila a otřela si mokré obočí. Vypadala vytočeně, ačkoliv si Chase nebyl jistý, jestli z něj, nebo z jejího táty.

„Prostě to udělej,“ řekla. „Prostě ho musíš poslechnout.“

„Dveře jsou odemčené,“ zavolala Tilly. Hlas se jí trásl. „Promiň, Chasi. Víš kudy?“

Chase přikývl a ohlédl se do tmy, ze které přišli.

„Tohle dělá každému,“ řekla Lauren. „Je prostě... já nevím. Jen ti chce ukázat, kdo je tady šéf. Nemysli to zle.“

„Jasně,“ zamumlal Chase. „Nechal jsem si vevnitř mobil, můžu si půjčit tvůj? Kvůli světlu.“

Lauren se zamračila, jako by to byla ta nejhoupější otázka pod sluncem. Ukázala na pěšinu.

„Jsou to tak dvě minuty tímhle směrem.“

„Jasně,“ odsekl Chase a odkráčel pryč. V duchu přemítal, jestli by prostě neměl jít dál, nasednout do svého malého, odvařeného golfa a jet domů.

Jo, jasně, a vyplýtvat svou jedinou šanci s Lauren Skinnerovou.

Po několika krocích se kolem něj rozprostřela noc. Les byl temný, jako by mu někdo přetáhl přes hlavu pytel. Chtěl se ohlédnout, aby se ujistil, že není sám, ale věděl, že by spatřil škodolibý úsměšek pana Skinnera, a nechtěl tomu muži dopřát zadostiučinění. Místo toho klopýtal vpřed a před každým krokem opatrně zkoumal pěšinu pod sebou, aby nezakopl. Po dalších několika krocích sešel z cesty, nebo se možná stromy zvedly a přemístily. Natáhl před sebe ruce, ale neviděl je – oči měl plné dešťové vody a v uších mu hučel vítr.

„Do háje,“ hlesl a protřel si tvář. „Do háje, do há–“

Objevilo se před ním světlo, jen záblesk, slabé jako bludička, o kterých mu máma vždycky vykládala. Když se k němu rozběhl a do rukou ho mrskaly větvičky, málem se rozplakal. Vyběhl z lesa asi padesát metrů od místa, kde do něj vstoupili, a zalil ho stejný děs, jako když plaval v moři a voda ho odnesla na jih – jako by i v lese panoval příliv a odliv. Světlo, které viděl, přicházelo z domu Skinnerových. Všechna okna zlatě zářila. V životě nebyl tak rád, že vidí budovu. Rozběhl se k domu, ale šlápl do díry v zemi a v koleni mu něco prasklo.

„Do hajzlu!“ vykřikl. Kulhal a skákal po jedné noze vpřed a nakonec skončil na všech čtyřech. Jeho prsty se zabořily do něčeho měkkého, něčeho *shnilého*. Vstal, přičichl si k dlaním a málem vyzvrátil Tillyinu pečenou husu.

Byla to poslední kapka. K čertu s panem Skinnerem. K čertu s Tilly. A k čertu s Lauren. Vůbec ho před dnešním večerem nevarovala, ani náznakem. Mohla jít k –

V lese něco prasklo, hned za ním, větvička pod chodidlem. A Chase to ucítil jako kopnutí do žaludku, pocit, instinkt, nějakou svou zvířecí část vřeštící na poplach.

Utíkej.

Protože se ozval další zvuk, který přehlušil i vítr, neutichající, nezaměnitelný. Něco v pohybu.

Něco *v běhu*. *Dupdupdupdupdupdup.*

Ohlédl se a navzdory tmě to spatřil, *větší* temnotu explodující zpoza stromů.

„Do pr–“

Končetina, která vypadala příliš dlouhá, máchla dolů a narazila do strany jeho hlavy tak silně, že ucítil, jak vědomí opouští jeho tělo, které odlétá mezi kývajícím se stromy a do naříkajícího větru, nahoru a nahoru –

A pak bolest, tak silná, jakou ještě nikdy nezažil. Otevřel ústa, aby zakřičel, ale jen se začal dusit vlastními slinami, každé zakašlání mu detonovalo lebkou jako exploze. Seděl, opřený o zeď nebo něco takového, ale když zvedl ruce, aby se ochránil před dalším útokem, zjistil, že nemůže. Zprvu si myslel, že je paralyzovaný, že mu něco zlomilo vaz. Ale pak se pokusil pohnout rukama a ucítil, jak se mu do zápěstí zařezává provaz.

Co to má ksakru znamenat? pokusil se říct, ale slova zůstala uvězněná v jeho hlavě nekonečným přívalem bolesti. Slyšel přes vlhký tep svého srdce i něco dalšího? Možná bubny? Rytmus duněl jako hřmění. Sklopil pohled, ale spatřil jen tmou. Chvíli se bál, že oslepl, ale pak vydechl a ucítil na rtech teplo svého vlastního dechu.

Měl něčím zakrytou tvář.

„Haló?“ zavolal s námahou, žvýkal to slovo jako karamel. „Co to má sakra být?“

Zaťal paže. Rozhodně je měl svázané za zády – ne provazem, ale drátem. Cítil, jak se mu zařezává do kůže, ze které mu tekla krev. Zuřivě se pokusil vymanit, ale jeho snaha přinášela jen bolest a něco horšího, *hrůzu*. Valila se z jeho útrobu jako vlna, tak temná a hlasitá, že nemohl dýchat.

Někdo mu tohle udělal. Někdo na něj zaútočil.

Musel omdlít, protože by cítil, jak ho někdo svazuje. Jak dlouho byl mimo? Lauren a její rodiče byli jen o kousek dál, určitě by něco slyšeli.

„Pomoc!“ hlesl. Slyšel, jak látka na jeho hlavě utlumila jeho hlas.

Nic, jen smích větru a ta samá pulzující, ohlušující bolest.

„Lauren!“ zavolal. Málem zavolal jejího otce, když vtom ho napadlo, jestli mu to neudělal pan Skinner, jestli ho nesledoval do lesa a neomráčil ho.

Nikdy nevíš, kdy budeš muset zastřelit nějakou škodnou.

„Nic neřeknu,“ popotáhl. „Jen mě pusťte.“

Nikdo neodpověděl, ale ucítil, jak se stěna za ním pohnula – a náhlý poryv chladu na svých zádech. Nebyla to zeď, uvědomil si. Někdo za ním seděl, navzájem se dotýkali zády.

„Prosím,“ zanaříkal znovu. Náhle se cítil jako malé dítě. „Máma si bude dělat starosti, kde jsem. Můj bratr.“

V uchu ucítil něčí dech a temnota na jeho tváři se pohnula, něco se mu vpálilo do očí. Zamžoural a mrkal, dokud ten jas nezačal dávat smysl – táborák, sykot deště v plamenech. Svět byl rozpůlený a Chase pochopil, že má na hlavě jakousi masku s otvory pro oči. Pořád byl v lese, na malé mýtině. Zpoza stromů se nad něj nakláněla noc, jako by si vychutnávala jeho zajetí. Znovu to bušení, jako obrovský metronom.

„Prosím,“ zopakoval, zavrtěl hlavou a poddal se vzlykům.

Muž, který stál za ním, něco říkal – ne, *zpíval* –, hrdelně, bez melodie. Svět se vzdouval, polámaný větrem.

„Tohle je tvá příležitost, ber, nebo ležet nech, jehňata na porážku, nebo špatně dopadneš.“

„Prosím,“ zasténal Chase. „Prosím. Mám strach.“

Muž došel do středu mýtiny a pod nohama mu zapraskaly větvičky. Obrovská postava u plamenů. Když si Chase všiml, že na sobě má jen spodní prádlo, začal naříkat – ten zvuk se z něj dral jako dítě přicházející na svět.

Pak spatřil, co muž drží v ruce, a nářek mu odumřel na rtech.

V pravé ruce svíral kosu. Čepel se leskla ve světle plamenů a násadu táhl za sebou.

„Až přijde tvůj čas, nebojuj s tím, neprchej,“ zpíval muž. Zvedl ruce nad hlavu, jako by objímal noc, a kosa zarachotila. *„Pro ně i pro mě sám sebe se vzdej.“*

Vítr řval a stromy tleskaly větvemi v šíleném aplausu. Na chvíli měl Chase dojem, že mezi stromy vidí postavy, duchy ze světlé látky, kteří tančí do rytmu bubnu. Pak zamrkal a ďáblové zmizeli, rozplynuli se do noci.

„Pro ně i pro mě sám sebe se vzdej,“ řekl muž normálním hlasem. *Ne*, pomyslel si Chase.

Zavřel oči a pokusil si ve tmě představit Lauren, její zářivý úsměv – a místo toho spatřil svou mámu, stojící s vřelým úsměvem před kukuřičným polem uprostřed léta.

„Omlouvám se, mami,“ řekl a úsměv jí oplatil.

„To je v pořádku,“ měl pocit, že ji slyší říkat, ale ať už se mu v hlavě odehrávalo cokoli, přehlušilo to bušení nohou a přerývané nádechy, jak se k němu hnala smrt.

„Omlou–“

Kapitola první

NEDĚLE

NA MÍSTĚ ČINU PANOVAL CHAOS.

Přesně jak to měl rád.

Robbie Kett se předklonil v židli a prohlížel si místnost, vnímal každý detail, každou stopu. Bylo to obtížné, protože hlavou mu bzučel matoucí bílý šum, zesílený střelnými poraněními v jeho hrudi. Zvedl ruku, aby se poškrábal ve vousech, a i ten malý pohyb stačil k tomu, aby mu v žebrech odpálil salvu bolesti, jako by ho znovu střelili.

S bolestí se vrátily vzpomínky, tak jako pokaždé – prásknutí pušky Gordona Keefea, pocit, jako by ho kůň odkopl do nekonečné, beztvare temnoty, ze které snad není úniku. Pokusil se svou reakci skrýt, ale nedokázal zastavit ostrý nádech a trhnutí, které zarachotilo s židlí, na níž seděl. Pomalu vydechl a napočítal do tří.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se konstábl detektiv Kate Savageová.
„Vážně to zvládneš?“

Kett přikývl a co nejpomaleji vydechl. Bolest ustoupila, ale neodezněla.

Nikdy neodezněla.

Savageová si ho zkoumavě prohlížela z druhé strany stolu, ve tváři vepsaný soucit. Byla v civilu, v džínách a černé mikině Nike, protože technicky vzato nebyla ve službě. Jednou rukou si pohrávala se svou stříbrnou píšťalkou pro štěstí, která jí visela kolem krku a házela na strop prasátka. Nechala svůj sestřih na kluka trochu odrůst a její vlasy byly zatím nejdelší, jaké na ní Kett kdy viděl. Po její levici seděl detektiv inspektor Pete Porter a jeho perfektně střižený oblek od Toma Forda dokázal jen stěží zakrýt jeho urostlou postavu. Přemítal nad něčím, co očividně nehodlal vyslovit nahlas.

„Jsem v pohodě,“ řekl Kett a vytvaroval svou unavenou tvář do úsměvu. Dokonce i jeho hlas zněl raněně, jako by spolykal šterk. „Musím to dokončit.“

„Dokážeme to vyřešit i bez tebe,“ řekla Savageová.

„To jistě ano. Ale pak se nedočkám žádné slávy. A vím, kde se to stalo.“

„V pracovně?“ zeptal se Porter a rozhlédl se. „Co myslíš? Moje karta říká kuchyně.“

„Nemáš nám to říkat, Pete,“ napomenula ho Savageová.

„Proč?“ namítl Porter. „Rozhodně to bylo v kuchyni. Použila lano.“

„To je tvoje teorie?“ zeptala se Savageová.

„Jo, lano,“ řekl. „Mám to tady.“

Urostlý detektiv položil na stůl kartu, na které bylo zjevně vidět lano. Savageová se pleskla dlaní do čela a ten zvuk se rozlehl Kettovou kuchyní.

„Jako vážně, Pete? Už jsem ti to říkala stokrát, nemůžeš ostatním ukazovat svoje karty.“

„Proč ne?“ zeptal se Porter. „Je jasný, že to byla ta ženská Scarlet, v kuchyni, a použila lano.“

Savageová ho vzala za ruku a zkroutila ji tak, aby si mohla prohlédnout jeho karty. Znechuceně se zašklebila.

„Ty máš slečnu Scarlet,“ řekla. „A kuchyni. A lano. Hergot, Pete, řeknu Clareovi, ať tě degraduje na konstábla. Tohle je prostě trapný.“

Porter se pokusil najít zastání u Ketta, ale ten se ze všech sil snažil nesmát. Přitiskl si ruku k hrudi a pod dlaní ucítil obva-
zy. Moc dobře věděl, co je pod nimi. Od chvíle, kdy ho Keefe postřelil a zanechal mu u srdce úlomky kulky, už uběhl téměř měsíc a každý den byl nová noční můra. Neexistoval jediný pohyb, při kterém by netoužil křičet bolestí, a smích byl ze všeho nejhorší.

„Co?“ zaprotestoval Porter. „Není moje chyba, že má ta hra tak příšerně složitá pravidla.“

„Je to *Cluedo*!“ opáčila Savageová a položila karty lícem na stůl. „Jednodušší už to být nemůže.“

„Přestaňte,“ řekl Kett. Hrozilo, že z něj smích vytryskne jako pramen. „Pro pána krále, tohle je moc.“

„Fajn,“ řekl Porter a vstal. „Očividně mě k tomu nepotřebujete. Postavím na čaj.“

„Ne!“ vykřikli Kett a Savageová unisono. Tentokrát už to Kett nevydržel. Vyštěkl smíchy a vzápětí zavyl bolestí. Ta byla tak zlá, že mu z ní začalo zvonit v uších a svět na pár vteřin zčernal.

„Mám ti něco donést?“ zeptala se Savageová. Její hlas zněl tlumeně.

„Zvládnou to,“ řekl Kett. „Dej mi minutku.“

„Potřebuješ víc než minutku, Robbie. Vypadáš, jako by ti bylo sto let.“

„Dík,“ zamumlal Kett a narovnal se. Bolest povolovala, ale zároveň se mu rozlévala trupem a obalovala jeho páteř jako ostnatý drát. V duchu proklel Keefe a vzápětí toho zalitoval, jelikož pravdou bylo, že mohl dopadnout mnohem hůř. Keefe byl jedním z nejlepších ostrostřelců u policie a stál jen pár metrů od něj. Vyšetřování stále probíhalo – nejspíš už *navždy* –, ale jedna věc byla jistá: bez ohledu na to, jaký byl Keefe hajzl, rozhodl se Ketta nezabít.

Zranil ho a způsobil mu nepopsatelnou bolest – byl to jediný způsob, jak mohl zachránit svou rodinu –, ale nezabil ho.

„Chceš pokračovat?“ zeptala se Savageová.

Neodpověděl, protože se zvenku ozvalo bušení kroků a pištivý smích následovaný štěkotem.

„Jé, promiň,“ řekla Savageová a vstala. „Zajdu pro Colin. To poslední, co potřebuješ, je, aby ti na klín skákal zachráněnej a pěkně tlustoučkej pes.“

Colin jako na povel štouchla do dveří, otevřela je a vřítla se dovnitř. Na linoleu jí to okamžitě podjelo a převrátila se na bok. Fenka stafordšírského teriéra se překulila zpátky na všechny čtyři, a když spatřila Savageovou, začala divoce mávat ocasem. Pohledem jí říkala *Hrozně se bavím! a Ty holky jsou šílený, pomoz mi!*

Savageová k ní přidřepla, aby ji objala, a vzápětí se zašklebila, když ji fenka zasypala vlhkými polibky.

„Fuj, Colin!“ zasmála se. „Běž dát pusy Peteovi.“

„Ehm, ne, díky,“ řekl Porter a rychle se schoval za židli. Nervózně na psa pohlédl. „Mám rád jen pusy od lidí.“

„Colin!“ zakřičela z otevřených dveří Evie. Dívka, která nedávno oslavila čtvrté narozeniny, byla navlečená v zimním oblečení a od hlavy k patě pokrytá bahnem. Tvářičky jí žhnuly. Poplácala se po nohou. „Pojď, holčičko, našla jsem další klacek.“

„Colin!“ zaječela zvenku Moira. „*Mijuju* tě!“

Chyběla jen Alice, která se z zachráněného pejska pořád bála. Několik posledních hodin strávila zamčená ve svém pokoji s Maggie, činčilou, kterou vzali muži, jenž se vydával za Josepha Bainse. Ani ta neměla psa právě v oblíbě.

Colin se točila v šílených kruzích, u huby se jí sbírala pěna a di-voce koulela očima.

„Myslím, že to už stačí –“ začal Kett, ale než stačil dokončit myšlenku, fenka vyrazila zpátky na zahradu. Vzápětí se ve dveřích objevila Billie, zabalená v modré prošívané bundě a dlouhé šále.

„Uf,“ řekla a s unaveným úsměvem se opřela o rám dveří. Tvář měla zčervenalou mrazem a krátké medové vlasy pocuchané větrem. Vypadala krásně, jako by vystoupila z obrazu od Tennysona. „Nevím, kdo má víc energie, jestli děti, nebo ten pes.“

„Věř mi, děti,“ řekla Savageová. „Colin si pak dá týdenního šlofíka.“

Billie se zasmála, ale při pohledu na Kettův výraz utichla.

„Bolí to?“ zeptala se.

„Jen proto, že jsem se tak smál Peteovi.“

„To se ti nedivím,“ řekla Billie a usmála se. „Možná by sis měl odpočinout.“

„Jasně, už půjdeme,“ řekla Savageová a zastrčila si stříbrnou pišťalku do mikiny. „Ale kdybys něco potřeboval, dej nám vědět, dobře?“

„A příště vyber nějakou lehčí hru,“ dodal Porter. „Vůbec nechápu pravidla.“

Než detektiv vykročil zpoza židle, pečlivě se ujistil, že se poblíž nenachází pes. Sotva udělal tři kroky, zazvonil mu mobil. Vytáhl ho z kapsy a zašklebil se.

„Je to ten *druhej* Colin,“ řekl a přijal hovor. „Ten chlupatější. Zdravím, šéfe, co nového?“

Dokonce i z místa, kde seděl, Kett slyšel komisařův rozčilený hlas. Porter dobré dvě minuty s přikyvováním poslouchal. Pak hovor ukončil a otočil se na ostatní, kteří na něj s očekáváním v očích hleděli.

„Tělo,“ řekl. „Poblíž Derehamu.“

„Vražda?“ zeptala se Savageová.

„Ale ano,“ řekl Porter. „A ještě něco. Jdeš do toho, Kate?“

„Myslíš, že si to nechám ujit?“ opáčila. Pak se obrátila na Ketta, ve tváři opět vepsaný soucit. Tentokrát to nemělo nic společného s jeho bolestí, ale s jiným druhem ztráty. „Mrzí mě to,“ řekla.

Ketta to taky mrzelo, cítil to mnohem hlouběji v hrudi, než se nacházela kulka. Vyměnil si pohled s Billie, která jako by na něco čekala.

Nový začátek.

To jí slíbil. A hodlal jí to dát.

„Hodně štěstí,“ popřál Savageové.

„Budeme ho potřebovat,“ řekl Porter. „Ten případ vypadá dost zamotaně.“

„Nepotřebujete štěstí,“ řekl Kett a neúspěšně se pokusil vstát. Rezignovaně zůstal sedět. „Zvládnete to.“

Venku se Evie zasmála a vzápětí ten zvuk přešel v hravý jekot.

„Uvidíme se později, vy dva,“ řekla Billie a vrátila se na zahradu. „Dejte na sebe pozor.“

„Jo, dejte na sebe pozor,“ řekl Kett, když odešla. Věnoval oběma policistům úsměv. „A pamatujte, pokud mě budete potřebovat, jsem tu pro vás.“

Kapitola druhá

MÁLOKDE SE KATE SAVAGEOVÁ cítila tak doma jako za volantem a nikde jinde neměla takový pocit, že má věci pevně v ruce. Dokonce i její maličký, limetkově zelený Fiat Punto se svým stárnoucím 1,4litrovým motorem a zadržávající se spojkou bylo radost řídit – autíčko bylo dostatečně mrštné, aby jím prokličkovala norwichským provozem. Říkala mu *Malej Jeff*, po svém dědovi, kterému se odjakživa říkalo *Starej Jeff*. Nebylo sice v jedné lize s policejními béemvéčky a červenými audinami, které mohla čas od času řídit, ale bylo její a ona ho milovala. Život byl nepředvídatelný a chaotický – hlavně od doby, kdy začala pracovat u policie –, ale právě teď na ničem z toho nezáleželo. Když řídila, všechno reagovalo na její dotek a dělalo, co chtěla.

Hlavně když z reproduktorů řvali *Van Halen*.

Okamžitě jí to vrátilo do doby, kdy jako dítě chodila v Hemsby na autodrom, do vzrušení z pohybu, když byl život zrovna těžký. Strávila na těch autíčkách celé hodiny, jezdila tak rychle, že předjela všechny ostatní řidiče, mámu i smutek. Vždycky si představovala, že projede skrz zábradlí a duny a nikdy nezastaví. Na autodromu jí všechno připadalo správné a teď si dovolila pomalu, zhluboka se nadechnout.

„Potřebuješ další osvěžovač vzduchu,“ ozval se Porter ze sedadla spolujezdce. Poklepal na osvěžovač s vůní jahod visící ze zpětného zrcátka, který přestal vonět už před pár lety. „Smrdí to tu.“

Colin v kufru rozhořčeně štěkla.

„Jo, mluvím o tobě, pse,“ řekl Porter a ohlédl se. „To tě máma nikdy nekoupe?“

„Nesmrdí,“ opáčila Savageová a šlápla na brzdu, aby nenarazili do zadku autobusu před nimi. „Nejspíš si to samé myslí o tobě.“

Netrpělivě poklepala prsty o volant. Pomalu se šinuli vpřed. Sledovala auta v protisměru a prohlížela si tváře, neustále připravená, jak ji to učil její děda. *Každý má tajemství*, řekl jí jednou, oblečený ve své policejní uniformě. *Jen se je musíš naučit číst.*

„Davidoff,“ řekl Porter a teatrálně si přičichl k podpaží. „Voním jako král.“

„Spíš jako *princezna*,“ zamumlala Savageová, když se autobus dal konečně do pohybu. Colin souhlasně štěkla, nebo možná varovně, protože vzápětí k nim zezadu dolehl pach, který připomínal hnilou rybu. Porter si jednou rukou zakryl nos a druhou stiskl tlačítko pro otevření okna. Nic se nestalo.

„Je to rozbitý,“ řekla Savageová, stáhla svoje okno a nechala dovnitř vniknout ledový vzduch, který si však se smradem příliš neporadil.

„Co je rozbitý? Zadek tvýho psa?“ Porter zavětral a naprázdno zadával. „Ježíši, to je smrad. Čím ji krmíš?“

Savageová pustila blinkr a sjela z kruhového objezdu u McDonaldu tak rychle, až zapištěly pneumatiky. Vítr dovnitř vehnal dešťové kapky, a když odbočila doprava – podél dlouho opuštěné policejní stanice –, tvář měla ztuhlou chladem. Dojela do poloviny

tiché ulice lemované identickými čtvercovými bytovkami s fasádou z cihel a zastavila před tou, ve které bydlela.

„Bude to jen chvilka,“ řekla a vystoupila.

„Ne že mě tu s tím smradem zamkneš,“ vykřikl Porter. „Myslím, že vypustila další.“

Savageová otevřela kufr, a když se Colin pokusila vyskočit, chytila ji jako hokejový brankář. Pevně sevřela její vzpouzející se tělo v náruči a prošla brankou a po drolicích se betonových schodech. Colin jí olízla tvář, jako by byla k jídlu. Její jazyk v chladu příjemně hřál, ale na jejím dechu nic příjemného nebylo.

„Ale vážně, co jsi žrala?“ zeptala se jí Savageová a zašátrala po klíčích. Než se jí konečně podařilo otevřít dveře, fenka jí doslova vylezla na ramena. Zasmála se a položila ji na rohožku. Colin vyklusala schody vedoucí k jejímu bytu v prvním patře a Savageová ji následovala. Cestou si očichala ruce. „Možná vážně potřebuješ vykoupat, kámoško.“

V malé kuchyňce naplnila fence misku s vodou, a než ji pronesla obývacím, Colin jí už ležela na posteli, tlamu opřenou o roztrhaného plyšáka. Tklivě pohlédla na Savageovou a zakňučela.

„Ty Kettovic holky tě pěkně zřídily,“ řekla. „Vyspi se.“

Colin zívla v odpověď a Savageová si odešla do koupelny umýt ruce. V ložnici se převlékla z civilu do jednoho ze dvou obleků, které jí visely ve skříni, a pracovních bot. S vlasy toho moc nezmohla ani v lepší dny, a tak je jen uhladila a seběhla schody. Porter stál u auta a snažil se otevřenými dveřmi vyvětrat zápach. Savageová se se smíchem posadila na místo řidiče.

„Vážně to není tak zlý,“ řekla. „Nesnažíte se náhodou o miminko? Ty smrdí mnohem hůř.“

Porter s úšklebkem nasedl a vytrásl si vodu z vlasů. Savageová nastartovala a zařadila rychlost.

„Tak jo, šéfe,“ řekla. „Kde je naše mrtvola?“

PO SILNICI A47 JELA nejmíň tisíckrát a nikdy za ničím dobrým. Když tudy jela naposled, seděla v zářivě růžovém autíčku Josepha Bainsa a málem v něm zemřela, když se jí Kettovi duchové snažili vytlačit z cesty. Naštěstí Porter za chvíli ukázal na značku a ona z víceproudé silnice sjela směrem na sever. Krajina tu byla holá, téměř černobílá, jako by z ní surový chlad vysál veškerou barvu. Dlouhá, rovná cesta byla téměř prázdná. Tu a tam je minula auta s pohonem na všechna čtyři kola, jejichž postarší řidiči jí nevěnovali pozornost tak okatě, že si říkala, zda ji ze svých obrovských aut vůbec vidí. Bylo zapnuté rádio a usilovně se snažilo zvládnout *Sweet Emotion* od Aerosmith.

„Nemůžu uvěřit, že posloucháš takový sračky,“ prohlásil Porter.

„Klasicej rock? Co blbneš? Vždyť je to skvělý.“

„Ani ne.“

„Co bys radši poslouchal ty, hm?“

„Normální hudbu,“ řekl Porter, jako by to bylo nad slunce jasné.

„Smooth –“

„Pete,“ přerušila ho. „Jestli řekneš jazz, přísahám, že tě tu vysadím.“

Porter polkl.

„Řeknu jen to, že Kenny G je vážně třída,“ zamumlal. Chvilí hleděl z okna. „V Norfolku je moc prázdného místa. Proč to nezaplní?“

„Čím?“ zeptala se Savageová. Pokrčil rameny.

„Lidmi, budovami. Něčím *normálním*.“

Měl pravdu. Cesta pokračovala dál a dál a výhled se neměnil, jako by se zasekli v časové smyčce. Nebe nad jejich hlavami mělo barvu betonu, příliš nízké a těžké příslibem sněžení. Dokonce i v tom obrovském prázdném prostoru začínala Savageová pociťovat klaustrofobii. O celou věčnost později dojeli na křižovatku.

„Jeď do Lyngu, Lesser Lyng je hned za ním,“ řekl Porter a poklepal na okno. Odbočila doleva, prohnala se kolem holých stromů a zpustlých keřů, polí plných vran, které fiat okamžitě vyplašil. Savageová si říkala, že by mohli být na konci světa, dokud se konečně neobjevilo několik domků statečně vykukujících zpoza vegetace. Zpomalila do vesnice, ale i padesátkou se během minuty vynořili na druhé straně, mezi pole plná dobytka.

„Prostě nechápu, jak tu může někdo bydlet,“ řekl Porter a otrásl se. „Ty krávy vypadají ďábelsky.“

„Ano, krávy,“ protočila Savageová oči. „Největší predátor na světě.“

Na křižovatce odbočila vlevo a málem to napálila do zadku policejního auta zaparkovaného u krajnice. Postavila se před něj, zhasla motor a vpustila dovnitř znepokojivé ticho. Z boku silnici objímaly staré stromy, které bez listů vypadaly jako kostry – jako by to nebyl les, ale hřbitov.

Ačkoliv teď to hřbitov byl.

„Řekl ti k tomu komisař něco?“ zeptala se Savageová, když otevřela dveře a vystoupila. Venku muselo být o deset stupňů méně než v Norwichi, chlad jí pronikl pod sako a zavrтал se jí do kostí. Zachvěla se a pohlédla na Portera v teplém kabátě. Jako by jí četl myšlenky, těsněji si ho přitáhl k tělu.

„Půjčím ti ho... jestli ho *vážně* potřebuješ,“ řekl. Dech se mu srážel u úst.

„V pohodě, Pete,“ odpověděla. „Ale ráda slyším, že jsi gentleman.“

Našla na zadní sedačce černou prošívanou bundu a oblékla si ji. Příliš to nepomohlo, ale když přelezla branku a vykročila po stinné pěšině, začala se zahřívát. Nahé stromy se chvěly ve větru a na vlhké zemi leželo jejich částečně rozložené listí. Poslední týden nebo dva silně pršelo a celé části lesa zmizely pod vodou, jako by tu flóra vyrůstala z hladiny jezera. Pach hniloby byl téměř nesnesitelný. Pěšina po pár minutách skončila a Savageová vykročila lesem, vděčná za pevné boty. Porter pospíchal za ní a ze všech sil se snažil neušpinit si polobotky.

„Je to tělo mladého kluka,“ řekl detektiv, když si konečně vzpomněl na její otázku. „Něco mezi patnácti až dvaceti. Clare říkal, že ho našli na velkém kameni, ošklivě potrhaného.“

„Na kameni?“ zeptala se Savageová. „Spadl?“

„Clare si to nemyslí. Vypadá to na zmrzačení.“

Savageové na mysli okamžitě vyvstal útok zvířat, ale nahlas nic neřekla. V tomhle lese nežilo nic dostatečně velkého, co by dokázalo roztrhat tělo, živé nebo mrtvé. Když o tom tak přemýšlela, nebyla si jistá, zda v tomhle lese vůbec něco žije. Panovalo tu naprosté ticho, neozýval se dokonce ani křik ptáků. Každý krok zněl jako výstřel, jako varování. Vyvolávalo to v ní úzkost, protože navzdory absenci života měla pocit, že ji někdo sleduje – nějaký instinkt jí zježil chloupky na krku. Zastavila, zahleděla se mezi stromy a zaposlouchala se do meluzíny.

„Běž,“ pobídl ji Porter a pročvachtal bahnem kolem ní. „Myslím, že je to za tímhle kopcem.“

Vydala se za ním po klesajícím svahu. Zdálo se, že pěšina klesá do jakési kotliny. Přímo v jejím středu stál malý bílý stan. Obklopovalo

ho několik postav v bílých kombinézách. Klopýtaly po nerovné zemi a svými shrbenými zády připomínaly uctíváče nějakého kultu. Muž uprostřed byl oblečený jako kněz a zavázanou hlavu skláněl k zemi. Savageová na ně chtěla zavolat, ale slova jí odumřela na rtech. Nevěděla proč, jen jí připadalo, že si to místo nějakým způsobem žádá ticho. Měla zvláštní pocit, že pokud bude příliš hlasitá, něco otevře oči a uvidí ji.

„Hej, šéfe!“ zakřičel Porter a ona leknutím poskočila. Přitiskla si ruku k hrudi a sledovala, jak urostlý detektiv sbíhá svah ke komisaři Colinu Clareovi. Znovu ji zalila úzkost z uvědomění, že Porterův hromový křik nevyplašil jediného ptáka.

Komisař se otočil a smutně jim kývl na uvítanou. Ruce měl schované v kapsách kaštanového kabátu, který vypadal o tři čísla větší.

„Trvalo vám to,“ zavolal jim v ústrety. „Pojďte sem.“

Savageové se nechtělo. Něco na atmosféře v kotlině na ni naléhalo, aby se vrátila zpátky. Zhluboka se nadechla tlejícího vzduchu a vyrazila za Porterem. Cestou několikrát zakopla o kořeny, které trčely z mokré hlíny jako kosti.

„Co si o tomhle místě myslíte?“ zeptal se Clare, když k němu došli na dno kotliny.

„Je špinavý,“ zamumlal Porter a oprášil si z kabátu zelené skvrny.

„Nelíbí se mi,“ řekla Savageová. „Něco tu je... já nevím, *špatně*.“

„Přesně tak,“ řekl Clare.

„Jak vám je, pane?“ zeptala se Savageová. Clare si odkašlal a dotkl se obvazu na hlavě. Rána po kulce, kterou schytl těsně před Vánocemi, byla jen povrchové škrábnutí, ale hojila se pomalu. Důvodem, proč se hrbil, byla bodná rána.

„Jsem unavený, podrážděný a naštvaný na tohle zatracené hrabství a všechny pitomce, co tu žijí.“

„Takže jako obvykle,“ řekl Porter.

Savageová pohlédla na tým techniků, kteří na zem umisťovali značky. Když zjistila, že jedním z nich je Keith Dunst, zamračila se. Stál v obrovské kaluži a štouchal do vody rukou v rukavici. Zamávala mu a on na ni kývl. Tvářil se ztrápeně.

„Co tam hledáš?“

„Nic,“ zavolal Dunst nazpátek. „Vůbec nic. Jen mě přinutil vlézt do té kaluže, protože mi pořád neodpustil tu záležitost s toastem tehdy v nemocnici.“

„Blbost,“ zavrčel Clare. „Mohly by tam být důkazy. Jen do práce, Dunste, další hodina nebo dvě a převlečete se do něčeho teploučkého... jako toast.“

Savageová se neubránila smíchu. Dunst ukázal komisařovým záďům prostředníček – rukou, na které měl všech pět prstů – a vrátil se do kaluže. Clare potlačil jízlivý úsměv a ukázal na stan.

„Jste připravení?“ zeptal se.

Nikdo neodpověděl.

„To je blbý, protože už na vás čeká. A pro vaše dobro doufám, že jste neobědvali.“

Kapitola třetí

CLARE MĚL PRAVDU, oběd by byl špatný nápad.

Jakmile Savageová vešla do stanu, do nosu ji okamžitě udeřil ten zápach – přestože tuhle práci už nějakou tu dobu dělala, stále jí připadal cizí. Prázdný žaludek se jí stáhl a na tváři jí navzdory mrznoucímu vzduchu vyrašil pot. Nahmatala pod košilí píšťalku, aby se připravila na to, co přijde.

Teprve pak se podívala.

Jako první si nevšimla těla, ale kamene pod ním. Ležel uprostřed stanu jako nějaký prastarý trůn, zelený mechem a ztmavlý krví. Byl velikosti menšího stolu a něco na jeho hranatém tvaru v ní vyvolalo dojem, že nemůže být přirozený. Nepatřil sem, do bláta a mezi větvičky.

Ani ten chlapec sem nepatřil, a přesto tu byl. Ležel roztažený přes balvan, jako by tam usnul, s pažemi u těla, zamrzlými ne chladem, ale posmrtnou ztuhlostí. Hlavu měl zvrácenou vzad, čímž odhaloval zmasakrované hrdlo – zaschlá krev řeznou ránu nijak zvlášť nezakrývala. Až na šedé boxerky Calvin Klein byl nahý a jeho tělo bylo tapiserií destrukce, mapou hrůz, které prožil. Savageová napočítala nejméně dvacet bodných ran a minimálně dvakrát tolik pohmožděnin.